

Insamlingsstiftelsen **MITT FADDERBARN**

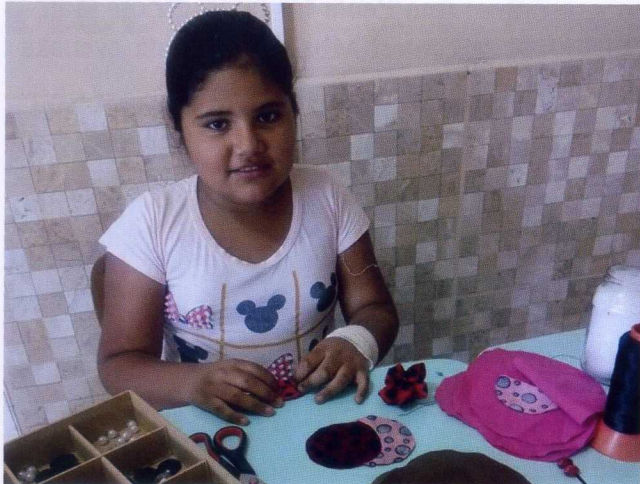

*Tusen tack kära fadder,
för din kärlek
och för all din
vänlighet!*

BARNCENTER LAR ESPERANCA GUNNAR AXELL

Den lilla konstnären Milena

Fadderbarnet Milena är ett av barncentrets barn. Hon är 9 år gammal och kommer alltid till barncentret med sina syskon. Milena är en flicka med ett konstnärhjärta och en mycket bra säljare. Sedan hon var mycket liten har hon tyckt om att pyssla och skapa. När Milena började komma till barncentret tog hon snabbt efter fröken Ana, och under hennes ledning började hon skapa underbara kreationer. Fröken Ana har en ateljé hemma där hon på sin lediga tid syr dockor, gör bildramar och mycket annat som hon säljer. Och det är exakt vad Milena gör. Allt hon skapar säljer hon. Vinsten använder hon för att hjälpa sin familj. Något hon är stolt av och gör med mycket kärlek. Milenas dröm är att en dag ha en egen ateljé hemma, men först ska hon gå klart skolan.

FÖR 25 ÅR SEDAN

Flyttade paret Valter och Marisa Doneda med sina två barn till Porto Xavier för att hjälpa missionären Gunnar Axell på barnhemmet. De första åren ansvarade de för barnhemmets gård, som låg ca 25km från själva barnhemmet. De tog hand om djuren och åkrarna, som försörjde barnhemmet med grönsaker, mjölk, ägg och kött. När missionären Gunnar Axell fick bekymmer med hälsan flyttade paret till barnhemmet för att hjälpa Gunnar med arbetet där. De har varit där sedan dess.

Under åren ändrades lagarna i Brasilien och idag är barnhemmet ett barncenter för de fattiga barnen i Porto Xavier. Marisa och Valter är barncentrets föreståndare.

Vi besökte barnhemmen i Indien

Cristina Axell och Mr Ningjay

Den 25 mars 2018 åkte jag, Cristina Axell, till Indien för att hälsa på de tre olika arbeten som vi stödjer från Sverige. Jag är mycket tacksam att David, min bror, och hans fru Elisabeth följde med, vilket var till stor hjälp eftersom de har många års erfarenhet av att arbeta på barnhem i olika delar av världen, dessutom är Elisabeth en mycket duktig fotograf.

Vi åkte först till elevhemmet i Sonada som ligger på 2600 meter höjd i nordöstra Indien nära gränsen till Bhutan och Nepal.

Vi kom fram till Baghdogras flygplats kl 16.00 och bestämde oss för att ta en taxi, ovetandes av vad som väntade på oss. Hade vi vetat att det var en smal, brant och krokig väg hade vi väntat tills dagen efter istället för att köra i mörkret. På flygplatsen bokade vi en taxi till Darjeeling. Vi följde efter taxiföraren som skulle köra oss och när vi såg bilen tänkte vi "Wow vilken liten bil! Vi hade ju bett om en bra bil, men fick istället en minibil..." Men ok, vi hoppade in, kvinnorna i baksätet och David bredvid föraren. Den första halvtimmen var det ljus ute. Man såg en mycket spännande naturmiljö och Himalayas mäktiga berg. Det blev snabbt mörk, och vi började köra upp för bergen. Föraren satte gasen i botten för att köra uppför de krokiga och branta kurvorna medan bilen gungande, det var som att åka på berg- och dalbanor. Det fanns inget kantskydd under många kilometer, och på vissa sträckor fanns ett smalt cementblock som kantskydd. Den dubbelriktade vägen vi körde på var lika smal som en enkelriktad väg i Sverige, då förstod vi varför en "bra bil" var en liten bil i vårt fall. Ibland såg man bussar som körde uppåt. Från att vi började köra uppåt tills att vi kom fram tutade taxiföraren i varenda kurva för att varna andra mötande bilar om att vi var på väg upp. Efter cirka två timmar resa och cirka 2000 meters höjd stannade taxin för att ta en välförtjänad te paus. Det fanns ingen ström i byn. Vi gick in i ett hus med dörren precis vid väggkanten och drack lite te och fortsatte resan. Då började

himlen att dundra, vi såg blixtrar och började fundera i vad hade vi gett oss in i. Men till sist kom vi fram till hotellet i Darjeeling. Det var råkallt. Det fanns inget rum för tre personer, men de slängde en madrass på golvet och gav David några filtar och lakan så han kunde ligga där. Vid receptionen låg receptionisten och sov på två bänkar som han satt ihop. Dagen efter kom en ung man från elevhemmet för att hämta oss och vi åkte till elevhemmet i Sonada.

Tashiling Tibetan Co-operative i Sonada

När vi kom fram välkomnade oss en grupp barn, en svensk fadder, några från personalen och Mr. Ningjay.

De tog emot oss med öppna armar och bjöd på te.

Mr Ningjay berättade stolt att det är det enda tibetanska kooperativet i Indien som äger sin egen mark. Om man enbart är tibetansk men inte indisk medborgare får man inte äga mark. Han berättade om en svensk kvinna med ett stort hjärta som köpte marken och på något sätt lyckades ge den till dem. Under åren och med hjälp från olika privatpersoner och organisationer, bland annat Barnmission i U-land, byggdes elevhemmet som idag ger plats åt 150 barn från 3 års ålder till 16 eller 17 år gamla. Barnmission i U-land hjälpte också till att köpa kor så att de kunde börja producera egna mjölkprodukter till barnen. Detta är något de är mycket stolta över och som de har haft mycket nytta av under alla år.

Elevhemmet saknar resurser, och därför måste föräldrarna betala en avgift för att barnen ska få bo där och gå i skolan. När det kommer ett barn vars föräldrar inte kan bekosta avgiften så försöker de få en fadder till barnet som kan hjälpa till att betala avgiften för vistelsen på elevhemmet. ►

Maten på elevhemmet är mycket enkel, men de försöker göra det bästa av det lilla de har.

Under vår tid i Sonada fick vi också möjligheten att delta i skolavslutningsfesten för 10:e klass. Det blev många tårar. Efter så många år tillsammans var det svårt för barnen att skiljas från varandra. De pratade om sina framtidsdrömmar samtidigt som man såg ovissheten i deras ögon. Den tibetanska skolan ligger några meter från elevhemmet, på andra sidan av en smal och otrolig trafikerad väg. De små barnen går i skolan till kl.13.30 medan de äldre slutar kl.16.00. Redan från början måste barnen ta ett stort ansvar när de kommer till elevhemmet. De måste ta hand om sina saker, tvätta sina kläder, göra sina läxor och diska sina egna tallrikar och bestick. De äldre barnen hjälper till i köket och med städningen. På fritiden, som de inte har mycket av, såg vi dem göra det barn brukar göra. De minsta lekte i små grupper med bilar eller dockor och nallar, och tonåringarna spelade fotboll, cricket och basketboll eller satt och pratade med varandra. Barnen skapade sina egna leksaker. Det var roligt att se hur de använde fantasin. En dag i veckan får barnen använda sina mobiler (om de har en) och titta på tv.

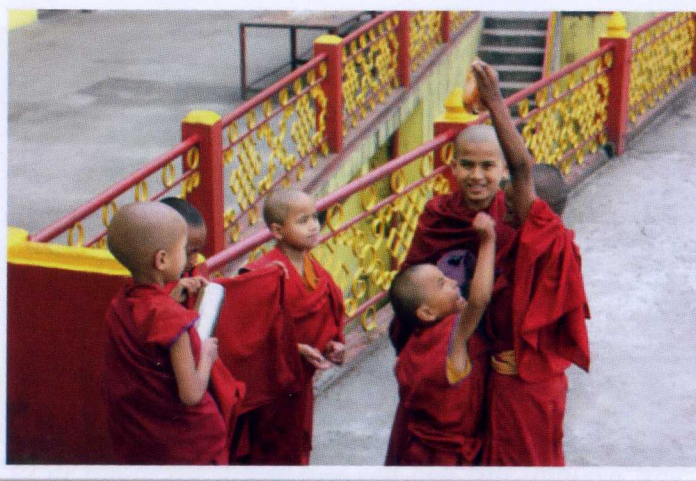
Vi såg mycket nöd på elevhemmet, det finns mycket som behövs göras och som de inte har pengar till.

I Sonada är det kallt och fuktigt året om, och de små barnen går ständigt med rinnande näsor. Listan på vad de behöver är lång. Vi pratade mycket med Mr Ningjay, som har varit kooperativets ordförande under de sju sista åren. Han sa att det de behöver mest är faddrar till de fattiga barnen. Det är tack vare fadderhjälpen de kan få bo där och gå i skolan, för även om det är ett enkelt elevhem så har de tak över huvudet och får mat och utbildning. Anledningen till att många lämnar sina barn på elevhemmet är precis på grund av fattigdom, för att öka barnens chans till ett bättre och lite lättare liv. Vi får inte glömma att dessa barn är barn till flyktingar från Tibet. Vi fick träffa vuxna som berättade om hur de flydde från Tibet och de inte kunnat träffa sina föräldrar eller släktingar igen. Ett exempel Mr Ningjay själv.

En av barnskötarna berättade om hur han flydde som ett litet barn men en faster och att han så fort de kom till Indien sattes på ett buddistiskt kloster. Han var då bara fem år gammal. Han bodde i det buddistiska klostret i 28 år tills han blev kär i en kristen kvinna och valde att lämna munklivet och bilda familj. Han tog oss till klostret intill elevhemmet och visade oss, bland annat, hur många små pojkar som lever där.

Vi såg barn i olika åldrar, från 4-5 år till vuxna män. Det var så synd om barnen, det gjorde ont i hjärtat att se dem. Det var kallt, och de bar tunna munkplagg. Själv tyckte den tidigare munken att det inte är någon plats för småbarn, men många fattiga tibetanska flyktingar ser ingen annan utväg. Barnen får bo gratis i klostret och får viss utbildning.

Vi träffade underbara människor i Sonada: en mycket öppen ledning, en svensk fadder som vi hade haft kontakt med på telefon tidigare i Sverige och som har följt sitt fadderbarn under flera år på nära håll och även hälsat på henne några gånger, och alla de underbara barnen från det tibetanska elevhemmet i Sonada. ►

Moses Memorial Children Home i Alluru

Efter några dagar i Sonada tog vi oss vidare till barnhemmet Moses Memorial Children Home i Alluru. Alluru ligger i delstaten Andhra Pradesh i den södra delen av landet, långt bort från de stora och kända städerna. På flygplatsen i Vijayawada väntade barnhemmets föreståndare Mori och två av hans bröder, Tori och Gery, på oss.

Det tog drygt två timmar att komma fram till Alluru. Bilen studsade fram och tillbaka på de dåliga vägarna. På barnhemmet väntade Moris fru Gandhi på oss med en god och välkryddad kvällsmat. Dagen efter fick vi äntligen träffa barnen. Redan tidigt på morgonen hörde vi musik. Efter frukosten gick vi ut till barnen som mycket spända satt och väntade på oss. Barnen hade aldrig tidigare fått besökt från Sverige. Vilken fest!!! Mitt hjärta fylldes av glädje när jag kände igen barnen från alla bilder jag hade förmedlat till faddrarna! De hälsade oss välkomna en och en.

På barnhemmet bor 24 barn som delar på tre sovrum och en stor sal som används som matsal, studiesal, samlingsal mm. Det var ordning och reda i barnens rum. Alla deras ägodelar låg i en låda som de förvarade under sängen. De äldre barnen kunde prata lite engelska. Flera av barnen som har växt

upp på barnhemmet läser nu till sjuksköterska, ingenjör eller går en yrkesutbildning. Vi träffade flera av dem. De bor inte på barnhemmet utan på olika skolinternat, eftersom de studerar i andra städer. På söndagen följde vi med till kyrkan för att fira påsken. Det var en underbar och annorlunda gudstjänst! Medan vi satt och lyssnade på lovsångerna märkte vi att det fanns en kvinna som grät och grät medan hon bad i tysthet. Man såg smärta i hennes ansikte. Jag undrade varför hon var så ledsen och vad bad hon om. Jag tänkte att hon måste bära på en stor och tung börda som gjorde henne förtvivlad. Efter gudstjänsten sa Mori att vi skulle åka och hälsa på några hem där barnen har faddrar i Sverige. Till min förvåning fanns i det första hemmet vi hälsade på kvinnan jag sett tidigare i kyrkan och gråtit trööstlöst.

Hon var ensamstående mamma med tre barn och bodde i en hydda vid vägkanten. Hon hade byggt hyddan med två små rum själv av halm och bambupinnar. Vi fick komma in och såg att det fanns en enkel-säng, ett skåp och några köksredskap på golvet. Mamman kunde inte tala engelska, men hon var mycket vänlig och tackade om och om för hjälpen till hennes barn. Jag vet inte varför hon var så ledsen, men av det lilla vi såg, så kan vi förstå att det är mycket svårt att vara en ensamstående mamma med tre barn att försörja i Alluru. De få jobben som finns är tunga och under svåra förhållanden. Hon såg

svag, sliten, och äldre än hon egentligen var. Livet hade inte varit lätt för henne.

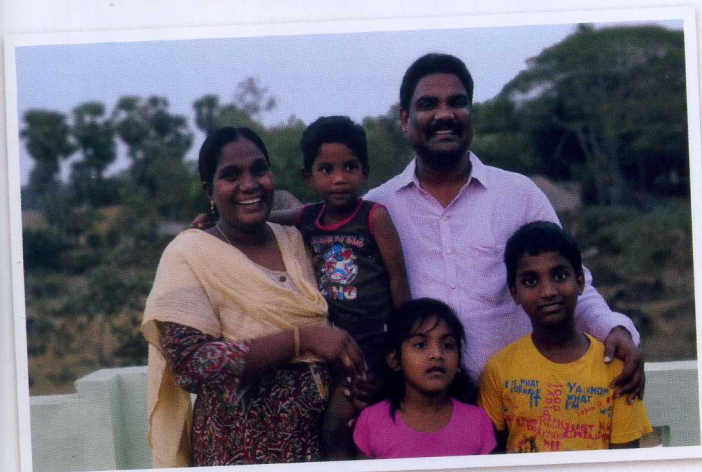
Vi åkte vidare till ett av barnhemmets flickors hem. Hennes äldre syster hade fått en pojke två månader tidigare. Det fanns inte så mycket liv kvar i den lilla kroppen, som var mindre än ett nyfött barn. ►

Det såg inte ut som att han fick tillräcklig med näring. Mori berättade att barnet var hjärnskadat och läkarna sa att det enda man kunde göra var att vänta och se om han klarade sig. Det gjorde så ont att se på honom och han tittade på oss med sina stora och vackra mörka ögon. De ögonen kunde vi inte glömma under resten av vår tid i Alluru och innan vi åkte vidare gav David och Elisabeth pengar till Mori och bad honom att köpa mjölkersättning till det lilla barnet och till läkarbesök.

De fattiga i Alluru går kilometer för att hämta vatten eller tvätta sig. Jag är så glad att barnhemmet har rinnande vatten, som de filtrerar för att kunna dricka, och el.

Varje dag i veckan utom söndag kör barnhemmets buss barnen till och från skolan. Bussen köptes med pengar från ett arv som Barnmission i U-land fick innan den avvecklades.

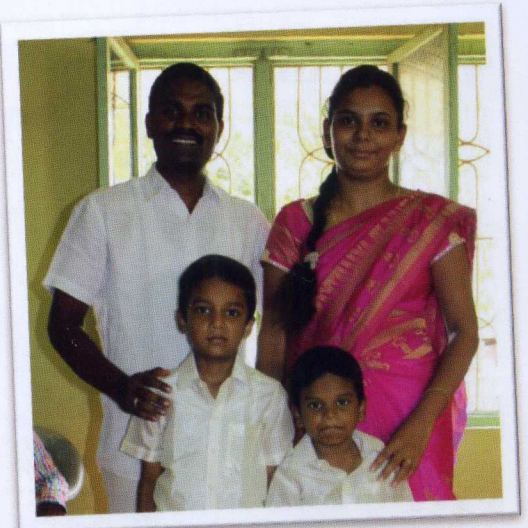
Mori är utbildad socialsekreterare, pastor och barnhemmets föreståndare. Hans fru, Gandhi, är utbildad lärare och jobbar som lärare.

Vi fick se ett barnhem som fungerar som ett fyr-torn i Alluru, där människorna söker sig för att be om alla typer av hjälp, allt från mat till förbön för sina sjukdomar och problem. Vi såg ett barnhem som hjälper många flera än de 24 barnen som bor på barnhemmet.

STEN Home, Gudivada

Under vår tid i Alluru åkte vi också till Gudivada för att hälsa på STEN Home. Tori och hans fru jobbar med barn från slumområdet i Gudivada. Tori är också pastor i en liten församling.

När vi anlände väntade fadderbarnen på oss. De hade förberett sig för att presentera sig själva på engelska. Man såg att det kändes pirrigt för dem, men de var mycket duktiga. Sen sjöng vi tillsammans "Detta är dagen" på engelska och svenska.

De var nyfikna och ställde frågor till oss om deras faddrar och om Sverige. Vi fick så många kramar och kärlek från barnen, som med de få engelska ord de kunde försökte kommunicera med oss. Jag vet inte hur många gånger jag hörde dem säga: Vi ber för våra faddrar. Vi ber för Sverige. Det värmdde i hjärta. De ville verkligen förmedla sin tacksamhet till alla faddrar.

Vi är glada för allt vi har sett och fått uppleva under vårt besök. Vi är mycket taggade att fortsätta hjälpa barnen i Indien där vi såg att behovet är mycket stort. Så nu behöver vi också hjälp med att hitta fler faddrar som är villiga att sträcka ut en hand till indiska barn.

Cristina Axell